

The Holy See

II. János Pál pápa utolsó missziós napi üzenete

„A misszió: megtört kenyér a világ életéért”

2005 október 30-án, vasárnap ünnepeltük a Missziós Világnapot. Honlapunkon olvasható II. János Pál pápa erre a napra írt üzenete, melyet még februárban, Szent Péter székfoglalásának ünnepén látott el kézjeggyével.

Kedves Testvéreim!

1. A *Missziós Világnap*, amelyet ebben az évben az Eucharisztia jegyében töltünk, hozzásegít bennünket ahhoz, hogy jobban átéljük létezésünk „eucharisztikus” értelmét. Újra átéljük a nagycsütörtöki vacsora légkörét, amikor Jézus, szenvedésének előestéjén, felajánlotta önmagát a világnak: „Elárulásának éjszakáján fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, és így szólt: Vegyétek és egyétek, ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre” (1Kor 11,23-24).

Az emberiségnek szüksége van Krisztusra, a „megtört kenyérrre”

2. Korunkban az emberi társadalmat, amelyet, úgy tűnik, sűrű homály fed, drámai események és katasztrofális természeti csapások sújtják. De miként „*elárulásának éjszakáján*” (1Kor 11,23), úgy Jézus ma is „*megtöri a kenyeret*” (vö. Mt 26,26) értünk, és az eucharisztikus Ünneplések során önmagát ajánlja mindenkiért, mint szeretetének szentségi jelét. Erre azért akartam emlékeztetni, mert „Az Eucharisztia nem csupán egy közösségi kifejeződés az Egyház életében, hanem a szolidaritás programja is az egész emberiség számára” (*Mane nobiscum Domine*, 27); az „ég kenyere”, amely az örök életet adván (vö. Jn 6,33), nagy remény előtt nyitja meg az emberek szívét.

Ugyanaz a Megváltó, aki a szükségét szenvedő tömeget látva megrendülést érzett, „*mert olyanok voltak, mint pásztor nélkül a juhok: elcsigázottak és kimerültek*” (Mt 9,36), és ő, aki jelen van az Eucharishtiában, folyamatosan kifejezi századokon keresztül együttérzését a szegény és a szenvedő emberiség iránt.

A lelkipásztorok és misszionáriusok az ő nevében haladnak előre a még ki nem taposott ösvényeken, hogy a megváltás „kenyerét” mindenkihez elvigyék. Buzdítja őket a felelősségtudat, hogy csak Krisztussal egyesülvén - „aki nemcsak az Egyház, hanem az egész emberiség történelmének is a középpontja” (v.ö. Ef 1,10; Kol 1,15-20) (*Mane nobiscum Domine*, 6) - lehet kielégíteni az emberi szív legbensőbb vágyait. Egyedül Jézus képes kielégíteni az emberiség szeretetét és igazság iránti szomjúhozását; csak Ő teszi lehetővé, hogy minden ember részesüljön az örök életben: „*Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él*” (Jn 6,51).

Az Egyház, Krisztushoz hasonlóan, „megtört kenyér”

3. Az egyházi Közösség, amikor az Eucharisziát ünnepli, különösképpen vasárnap, az Úr napján, a hit fényében megtapasztalja a feltámadt Krisztussal való találkozás értékét, s egyre inkább tudatosul benne, hogy az eucharisztikus Áldozat „mindenkié” (Mt 26,28). Ha a keresztre feszített és feltámadott Úr Testéből és Véréből táplálkozunk, nem tarthatjuk meg ezt az „ajándékot” csupán önmagunknak. Ellenkezőleg, tovább kell adnunk. A Krisztus iránti szenvedélyes szeretet azt eredményezi, hogy bátran hirdessük Krisztust; olyan híradás ez, amely a vértanúsággal együtt az Isten és az embertársak iránti legnagyobb szeretet felajánlásává válik. Az Eucharisztia arra ösztönöz, hogy az evangelizációt nagylelkűen előre vigyük, és tevékeny elkötelezettséggel építsünk egy testvéribb és egyenlőbb társadalmat.

Szívből kívánom; az Eukarisztia Éve minden keresztény közösséget arra ösztönözzön, hogy forduljon „testvéri tevékenységgel mindazokhoz, akik a világunkban levő sokféle szegénységet megszenvedik” (*Mane nobiscum Domine*, 28). Azért is, mert a „kölcsonös szeretetből s különösen is a szenvedőkkel való törődésből fognak megismerni, mint Krisztus igazi tanítványait (vö. Jn 13,35; Mt 25,31–46). Ez lesz az alap, amelyre építve hitelessé válnak eucharisztikus ünnepléseink” (*Mane nobiscum Domine*, 28).

A misszionáriusok, mint „megtört kenyerek” a világ életéért

4. Krisztus ma is ugyanazt parancsolja tanítványainak: „*Ti adjatok nekik enni!*” (Mt 14,16). A misszionáriusok az ő nevében mennek el a világ minden részére, hogy hirdessék az Evangéliumot, és tanúságot tegyenek róla. Cselekvésükkel a Megváltó szavait visszhangozzák: „*Én vagyok az élet kenyere; aki hozzám jön, többé nem éhezik, s aki bennem hisz, nem szomjazik soha*”. (Jn 6,35); ők maguk lesznek „megtört kenyér” testvéreik számára olyannyira, hogy némelyek az életük feláldozásáig eljutnak.

Mennyi vértanú misszionáriusa van korunknak! Példájuk sok fiatalt visz előre a hősiesség útján Krisztus felé. Az Egyháznak szüksége van olyan nőkre és férfiakra, akik készek teljesen feláldozni magukat az Evangélium nagy ügyéért.

A *Missziós Világnap* időszak alkalmat biztosít arra, hogy tudatára ébredjünk annak a sürgető szükségnek, amely a hithirdetés részeseivé tesz bennünket. Ide tartoznak a helyi Közösségek, az Egyház különböző Szervezetei, különös módon is a *Pápai Missziós Művek* és a *missziós intézmények*. Ez a misszió az imádságon és az áldozatvállaláson felül a konkrét anyagi segítségben is megnyilvánul. Még egyszer élek az alkalmammal, hogy kiemeljem azt az értékes

szolgálatot, amelyet a *Pápai Missziós Művek* végez, és mindenkit arra buzdítok, hogy lelki és anyagi együttműködésével nagylelkűen támogassa őket.

Isten Anyja, Szűz Mária segítsen minket, hogy újból átéljük a nagycsütörtöki vacsora élményét, hogy egyházi Közösségeink hiteles „katolikus” közösségekké váljanak, olyanokká, ahol a „*missziós lelkelet*”, tehát a „Krisztussal való bensőséges kapcsolat” (*Redemptoris missio*, 88) szoros összefüggésben áll az „eucharisztikus lelkiséggel”, amelynek Mária, az „eucharisztikus Asszony” a modellje (*Ecclesia de Eucharistia*, 53). Közösségek, amelyek nyitottak maradnak a Szentlélek hangjára és az emberiség szükségleteire; ahol a hívők, s különösképpen a misszionáriusok nem hátrálnak meg attól, hogy „*megettört kenyérré váljanak a világ életéért*”.

Áldásomat adom mindenkire!

Vatikán, 2005. február 22. Szent Péter székfoglalásának ünnepén

II. János Pál pápa